

der nu skiltes saa mange ud, at Flertallet var knapt —, ligesom det i gamle Dage var Kaptajnens Sag som Fører for Kompagniet at hverve nyt Mandskab, og nyt Mandskab faas bedst blandt de nærmeste Meningsfæller. Her paa Rigsdagen have vi et Parti, som allerede delvis er begyndt at gaa op i Reformpartiet, og det er et Parti, som Reformpartiet ganske sikkert kommer til at falde tilbage paa. Spørgsmaalet er blot, om Hunden vil æde Katten eller Katten Hunden, men at der bliver en Spisning en Gang, er saa sikkert som noget. Der have vi atter set det ærede Medlem for Løvel fuldstændig fordærve Spasen ved i den roligste Fredstid at tage ned til en fredelig By, Ruds-Vedby, til en ganske fredsommelig Mand, som ikke har gjort noget som helst, og gøre et forfærdeligt Klammeri, hvilket atter gav Klammeri med det ærede Medlem for Assens (Berntsen), som ikke finder sig i saadant noget og altsaa bagefter paa Rigsdagen brugte det Sprog, man bruger i Assens. Og da saa Frierdagen kom, have vi maattet se, at Frieriet kunde være gaaet i Orden, naar det ærede Medlem havde holdt sig tilbage, som Jomfruen siger der, og ladet Chefen gøre det selv paa Ægteskabskontoret. Saa var der blevet et Parti af det allerede. Det ærede Medlem har forstyrret dette Frieri 6 Gange og afvist det og har nu atter i Aften indledet et saa levende Klammeri med det ærede Medlem for Assens, at det bliver meget vanskeligt at føre dette Par sammen, og vanskeligt bliver det Ægteskab, hvori de to Personer skulle spille en Rolle. I hvert Fald vil jeg give det ærede Medlem for Løvel det Raad, at naar han trods sin fynske Dialekt er kommen i de allerhøjeste Stillinger, skal han kun give det ærede Medlem for Løvel en ganske lille Plads, som han kan overkomme.

Nu ved jeg ikke, hvad jeg har gjort det ærede Medlem i Dag, da han kaldte paa mig. Jeg har i to Dage siddet her ude, og skønt det, Forhandlingen drejede sig om, er noget, som jeg vidste Besked med, har jeg dog ikke villet blande mig deri. Jeg har nok hørt, at det ærede Medlem har rejst Landet rundt og haft et Stykke paa sin Kasse om min Interesse for Løjtnanterne. Det har jeg ikke det mindste imod. Jeg har Interesse for Løjtnanter, jeg kender mange Løjtnanter og Officerer, som ere mine Venner, ligesom Præster kunne være det. Derfor har jeg ikke samme Anskuelse som alle Officerer eller som alle Præster, men vi kunne være lige gode Venner for det, og jeg vil

gerne have, at de maa leve. Men jeg har hørt, at det ærede Medlem har et saadant Nummer paa sin Kasse, og derfor er jeg ikke gaaet ud af Salen. To Dage i Træk har jeg ikke faaet min Middagskaffe for at høre efter, hvornaar Opfordringen kom, og saa kom den. Nu har jeg givet Svar, og nu vil jeg henstille, om noget eneste Medlem i Salen tror, at det ærede Medlem for Løvel har bragt sine Officerslønninger et eneste Skridt videre ved den Kampagne, han har ført mod det ærede Medlem for Assens (Berntsen) og det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen). Det tror jeg i hvert Fald ikke, og hvorledes det ærede Medlem vil klare den Historie, naar han fra denne Sal maa ud der, hvor der skal dømmes, ligger langt, langt over min Forstand. Der er meget, det ærede Medlem forstaaer, men jeg tror ikke, at det ærede Medlem vil forstaa at klare det. Nok er det ærede Medlem en stor General, men megen Modstand forstaaer han ikke at overvinde.

J. J. Jensen: Jeg er i samme Tilfælde som det ærede Medlem, der nu satte sig, at der blev kaldt paa mig i Eftermiddags. Naar man har siddet her i to Dage og hørt denne Forhandling, skulde man oprigtig talt have troet, at den var mod sin Afslutning i Eftermiddags, men saa lige med et kommer der ligesom et Sprængstof ind i Debatten. Man fik ligesom en Følelse af, at det var en sammenpresset Luftart, som fik Rum. Bomben sprang, og saa blev selvfølgelig Debatten forlænget.

Ved Omtalen af det foreliggende Forslag kan man ikke være blind for de Motiver, der ledsage det. Vi have studeret dem alle sammen, og Hovedindtrykket, man faar, er selvfølgelig, at paa Grund af, at Underofficererne have faaet et Lønningstillæg for nogle Aar siden, er det nødvendigt, at Løjtnanterne faa deres Lønning forbedret, uagtet det, den Gang vi gik med til Underofficerslønningerne, var med den Begrundelse, at Løjtnanterne skulde vente, indtil Forsvarscommissionen var færdig. Der var den Gang Tale om, at vi kunde ikke forsvare at lade disse Underofficerer blive ved at arbejde for den Betaling, de fik. Vi gik ud fra, at mange af de veltjente Sergenter og Oversergenter være meget mere værd for den danske Hær end mange af disse unge Løjtnanter, som begynde med den mindste Gage, og at disse derfor godt kunde vente